

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

SEPTEMBRIE 1993

„DUHUL SFÂNT!”

ând ne gândim la Duhul Sfânt, la ce anume se îndreaptă gândurile noastre, la puterea sau la călăuzirea Lui?

Nu este nici o problemă în ceea ce privește puterea Lui. Domnul Isus a spus: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat.28,18). Puterea promisă are o îndoită menire. În primul rând, putere pentru sau în vederea unei personale creșteri mo-

rale, care să ducă la transformarea caracterului asemenea caracterului Domnului Hristos (Rom. 12,2; 2 Cor.3,18). Apoi, puterea ce se asigură slujitorilor lui Dumnezeu, făcându-i eficienți în lucrarea chemării lor.

Astăzi, Duhul Sfânt, reprezentantul Domnului Hristos pe pământ, ține în mâna Sa această autoritate și putere. Nu pentru a o teauriza, ci pentru

- Continuare în pag. 19 -

„CINSTEȘTE PE DOMNUL!“

PROVERBE 3,9.10

Chemarea continuă a Evangheliei la lepădare de sine și la sacrificiu ne așază față în față cu o problemă deosebită de responsabilitate. Responsabilitate manifestată prin acte de dăruire neegoistă, dezinteresată. Dăruire în favoarea celor lipsiți și neajutorați, în sprijinul celor care sunt rânduți la umbra caselor și gardurilor noastre. Cei care nu pot, nu știu, nu se pot descurca, nu au, nu se pricepe să aibă, să administreze. Dăruire însă și pentru Dumnezeu și pentru cauza Sa.

Este impropriu cuvântul dăruire în firea lui Dumnezeu. Concepția noastră biblică privitoare la proprietate pătrunde în toate domeniile vieții. Proprietarul absolut al tuturor lucrurilor, al tuturor proprietăților, fie ele de stat sau particulare, este Creatorul nostru: „Al Meu este aurul, al Meu este argintul“. „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor“ (Dan 4,17; 5,21; etc.).

Cercetând cu atenție Revelația divină, ne întâlnim cu un Stăpân care deține toată puterea, toate valorile, toată autoritatea, toată istoria, toată înțelegerea, toată dragostea, veșnicia trecutului și a viitorului. În istorie, Dumnezeu acționează ca Cel Atotputernic; în mântuire, ca Cel Atodrept și Atotmilos; în conducerea suverană, supremă și absolută, ca Unul care nu trebuie să dea socoteală nimănui.

În spațiu și timp se comportă ca Cel Infinit. Suveranitatea Sa indiscutabilă este consecință a Dumnezeirii Sale unice. Dar toate acestea sunt izvorâte din dragostea Sa nemărginită față de ființele create. Isus este manifestarea concretă a Dumnezeirii în toate ipostazele ei. El rămâne model pentru lepădarea de sine, pentru sacrificiu, pentru înțelepciune, pentru dreptate, pentru milă și mai ales pentru dragoste.

Ca ființe create și dependente în raport cu Dumnezeu, Îi datorăm totul fără nici o excepție. Suntem răspunzători pentru administrarea întregii Sale proprietăți încredințate nouă. El ne-a încredințat totul și, deși are toată puterea și dreptul, ne-a făcut părtași la administrație.

Ca formă concretă a responsabilității față de Creator, Dumnezeu a rânduit plățirea unor zecimi din tot venitul nostru. În relațiile dintre proprietarii pământești și beneficiarii se cunoaște returnarea unei treimi, a unei pătrimi, a unei doimi. Dar niciunde un proprietar nu se mulțumește cu a zecea parte. Dumnezeu este unic și, în acest sens, El nu are nevoie de partea Sa pentru Sine, ci El urmărește educarea noastră și a spiritelor noastre. El cere mai întâi de la noi tocmai ca să ne dea mai mult.

Toți cei care au intrat în planul isprăvniciei Sale au experimentat lucruri surprinzătoare: nu cunosc pe nimeni care ar fi sărăcit pentru că a dat a zecea parte; dar am văzut mulțimi care au prosperat tocmai datorită acestui lucru. N-am auzit că cineva a pierdut în viață pentru că a avut o mână deschisă și largă, dar cunosc mulțimi care stau foarte bine material tocmai datorită acestui lucru.

Odată cu apariția răului, există două spirite opuse unul altuia și care nu se pot reconcilia: spiritul altruismului, al sacrificiului, al jertfirii de sine și spiritul egoismului, al lăcomiei, al avariției.

Satana a cultivat acest spirit egoist și continuă să insuflă tuturor acest spirit al materialismului. Dăruirea este măsura luată de Dumnezeu pentru reeducarea oamenilor în spiritul ceresc.

Zecimea și darurile constituie un aspect al marii lupte dintre Hristos și Satana; este o atitudine și o luare de poziție; rămâne actul

de recunoaștere al proprietății absolute a lui Dumnezeu și negarea filosofiei satanice. Credințioșia în plata zecimii dovedește înălțimea spirituală a fiecăruia: este indicele de implicare în planul divin de redresare, în planul de mântuire.

Deși nu ne putem plăti un loc în cer cu darurile noastre, nu putem merge la cer cu un spirit egoist, cu unul care nu recunoaște dreptul de proprietate al lui Dumnezeu, ca și Satana.

Zecimea și darurile pot fi socotite ca fiind banii lui Dumnezeu în buzunarul nostru: îi returnăm proprietarului sau îi reținem. În acest sens, reținerea este un furt calificat prin care încercăm să-L jefuim pe Dumnezeu. Maleahi o declară înșelătorie. Este o necinste și, într-un sens, o răzvrătire asemenea aceleia a lui Faraon. Chiar dacă nu se rostesc aceleași cuvinte, atitudinea este aceeași: „Cine este Domnul?“

Cel care nu este credincios în zecimi și daruri nu-și cunoaște interesul și nu-și dorește binecuvântare. Ori atunci când îl iubesti pe Dumnezeu cu adevărat, cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea, nu poți să faci altfel. Adevăratul motiv al dăruirii nu este interesul egoist sau o bunățate și larghețe având în vedere avantajele calculate mai dinainte, ci realizarea armoniei cu Dumnezeu și cu spiritul cerului.

Cinstește pe Domnul! Dăruirea este un act de închinare. Colectele în cadrul serviciilor divine sunt exprimarea recunoștinței noastre și a dragostei față de un Dumnezeu iubitor. Cinstim în adevăr pe Domnul prin darurile noastre și mai ales atunci când Îl recunoaștem ca fiind primul în prioritățile noastre.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9/1993

ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere computerizată:

Mirela Ionescu

Tehnoredactare computerizată:

Iulia Corduneanu

Corectură:

Lori Gheorghită

CUPRINS

• Duhul Sfânt	Cop.1
• Cinsteste pe Domnul	Cop.2
• Editorial	Pag.1
• Căci am fost în temniță	" 2
• Biblia în cuptor	" 5
• Noul catehism al Bisericii Catolice	" 6
• Scrie într-o carte	" 9
• Proiectul Noii Biblii	" 14
• Om al lui Dumnezeu	" 17
• Duhul Sfânt	" 19
• Lăudați pe Domnul	" 20
• Poșta Redacției	Cop.3
• Comunitatea Adventistă	" 4

• Casa de Editură și Tipografia
„CUVÂNTUL EVANGHELIEI“
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

• Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

O dată cu evantaiul larg de posibilități pe care ni le-a deschis Dumnezeu printr-o neîngrădită libertate religioasă, în dorința de a reface handicapul unei jumătăți de secol, în care libertatea religioasă se reducea la libertatea unei existențe controlate, biserica este prinsă astăzi într-o activitate pe multiple planuri.

S-ar dori - și nu este un lucru rău în sine - ca în numai câțiva ani (trei la număr) să realizăm uriașe și costisitoare campanii evanghelice, să înființăm spitale, dispensare, școli de diferite grade, fabrici de alimente, orfeline, cămine de bătrâni, să clădim sute de Case de Rugăciune, edificii pentru câștig material, o modernă Casă de Editură și Tipografie și un edificiu mareț, demn de un institut teologic de grad universitar, etc., etc.

Aproape toate cele de mai sus sunt necesare și ar fi minunat dacă le-am putea avea, dacă am avea mijloace și tot ceea ce este necesar funcționării lor.

Dar trebuie să fim realiști. Există aici o primejdie la care trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva să ne trezim că suntem departe de chemarea și lucrarea noastră. Nu trebuie să încurcăm prioritățile, ci să știm bine ce anume dorește Dumnezeu să facem noi astăzi.

Personal, sunt în totul de acord cu fr. David Newman, redactorul revistei „Ministry“, care într-o scrisoare deschisă adresată fr. Folkenberg, președintele Conferinței Generale, spunea pe bună dreptate:

„Este nevoie să avem în mod clar înaintea noastră lucrarea și misiunea bisericii. De ce a adus Dumnezeu la existență biserica aceasta? Care este misiunea ei? Care-i sunt prioritățile și ce trebuie să vestim lumii și bisericii?”

„Ce anume avea Dumnezeu în vedere atunci când l-a chemat pe poporul Israel? L-a chemat, oare, pentru faptul că era un popor numeros? (Deut.7,7.8). L-a chemat pentru faptul că era un popor alcătuit din oameni neprihăniți, sfinți? Un popor neșovăielnic și integru? (v.6). Ei nu se puteau mândri cu faptul că Dumnezeu i-a ales pentru calitățile lor (Deut.9,5).

„Din raportul biblic, aflăm că poporul Israel era un popor încăpățânat (v.6), cu grumazul țeapăn.

„În primul rând, i-a ales pentru faptul că El era și este Suveran. El dorea ca prin ei NUMELE LUI SĂ FIE ÎNĂLȚAT.

„Dumnezeu a făgăduit poporului Israel prosperitate, sănătate și un loc de frunte printre popoare (Deut.28,1.9-11.13), aceasta nu pentru înălțarea lor, ci PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU.

„Astfel că atunci când împărăteasa din Sheba a venit la Solomon și a văzut strălucirea curții sale și bogăția împărăției sale, ea a adus SLAVĂ nu lui Solomon, ci DUMNEZEULUI CERURILOR pentru măreția Lui (1 Regi 10,9).

„Dumnezeu ne spune că laodiceanului îi face plăcere să se ocupe de succesul lui, de realizările sale. Adesea, laodiceanul este mai mândru de numărul statistic raportat și de numărul crescând de

(Continuare în pag. 3-a)

CĂCI AM FOST ÎN TEMNIȚĂ... (2)

La scurt timp după cele relatate în numărul trecut al revistei noastre, au urmat sărbătorile Crăciunului și Anului Nou. Între timp, m-am întâlnit cu mai multe grupe de deținuți. Doream însă să fac ceva mai temeinic. Să mă ocup mai mult de o grupă de deținuți cu care să lucrez temeinic. Și am făcut apelul, cine dorește, dintre cei cu care ne-am întâlnit, să ia parte la niște cursuri biblice de durată. Numai cine dorește, la libera lor alegere.

În timp ce așteptam pe hol intrarea în sala de festivități a deținuților care au optat pentru aceste cursuri, un ofițer, pe fața căruia se citea uimirea, se îndreaptă spre mine și-mi spune:

„Bine, dar aceștia care s-au declarat de acord să participe la aceste cursuri sunt cei mai răi deținuți din această închisoare, cei mai violenți și cei mai periculoși. Să nu fie ceva

la mijloc cu această participare a lor la cursurile dumneavoastră.”

„Fiți liniștit”, i-am spus eu satisfăcut. „Dumnezeu este mare și puternic.”

Stăteam acum în fața unui ciclu de Studii Biblice predat în una dintre cele mai dure închisori din țară. Am mulțumit lui Dumnezeu că am ajuns să trăiesc acest moment și L-am rugat să ajute El neputinței și nedestoiniciei mele.

Am intrat în sala de festivități. Zeci de fețe vesele, destinse ne-au întâmpinat cu căldură și la salutul meu au răspuns cu toții: „Pacea Domnului”. Am cântat împreună imnul nostru, „O Isus ce dulce nume”, și ne-am rugat. Trebuie să mărturisesc că m-am simțit bine în mijlocul lor.

Dar eram emoționat. Știam că în cuvintele mele și, mai mult chiar, în conținutul lor era cheia care trebuia să deschidă

un lacăt vechi și ruginit. Aveam senzația că un vrăjmaș, arhivvrăjmașul, aleargă din urmă și, dacă nu îl voi deschide la timp, va fi totul pierdut. Știam că toată puterea mea stă în cartea pe care o țineam la piept.

Am început să vorbesc coborând de la catedra așezată acolo, am ridicat Biblia în sus și, plimbându-mă prin fața lor, am început să le vorbesc: „Aceasta este Biblia sau Sfânta Scriptură. Cartea pe care a scris-o Dumnezeu, o scrisoare pe care El ne-a trimis-o nouă, oamenilor. Este cea mai veche și cea mai răspândită carte din lume.” Și am început să le vorbesc, să-i fac să înțeleagă valoarea Bibliei.

„Priviți-o, aceasta este Biblia, cartea lui Dumnezeu.” Am observat că unii erau uimiți și curioși. I-am întrebat: „Câți dintre dumneavoastră ați citit Biblia?” S-au ridicat două sau trei mâini.

EDITORIAL

(Urmare din pag. 1-a)

„Câți dintre dumneavoastră n-ați avut vreodată o Biblie în mână?”

Din peste o sută de persoane, nouăzeci erau complet străine de Cartea Cărților, de Biblie. Au început să se deschidă inimile:

„La noi în casă n-a existat Biblia.”

„Eu n-am avut părinți, am crescut la orfelinat. Dacă aveam părinți și o Biblie nu ajungeam aici.”

„Nu am crezut în Biblie și o priveam ca pe o carte depășită și periculoasă chiar.”

„N-am avut de unde să ne-o procurăm, n-am avut timp de biserică și de închinare”, au spus alții cu o uscăciune în glas.

Apoi i-am întrebat: „Dar câți ați dori să aveți o Biblie și s-o studiați?”

Atunci am asistat la acea mișcare bruscă și violentă; ceea ce auzisem despre deținuți, lupta lor disperată pentru supraviețuire, pentru o fărâmă de hrană, a reizbucnit deodată din firea lor. S-au ridicat în picioare și m-au înconjurat, abia reușind să mă retrag în jurul mesei, flămânzi și însetați după Cuvântul vieții. I-am liniștit, spunându-le că tuturor le voi procura o Biblie, dar pe rând. Apoi i-am rugat să ocupe locurile pentru a le putea împărți cele câteva Biblii care le aveam. Mi-a fost greu să fac acest lucru. Pe ce criterii puteam să ofer unuia și să refuz pe altul, așa că cine a fost mai îndrăzneț și-a luat o Biblie. Prudent, mi-am păstrat una într-un buzunar al sacoșei. La terminarea timpului stabilit, un tânăr vine la mine, povestindu-mi istoria lui. „Eu sunt rău văzut în închisoare, sunt violent, apoi sunt pe-depsit, acum sunt și bolnav, nu sper să scap cu viață de aici, vă rog dați-mi și mie o Biblie.” N-am putut rezista, cuvintele atât de sincere și categorice ale acestui tânăr m-au pătruns până în adâncul inimii, am scos Biblia păstrată și i-am dat-o, zicând: „În fața lui Dumnezeu te rog ca luând această carte s-o prețuiești și s-o citești. Vei da socoteală de ceea ce vei face cu ea!”

membri, încât, adesea, cifrele statistice devin mai importante decât sufletele celor reprezentați de aceste cifre statistice”.

Pentru același motiv, al „sindromului statistic”, spunea fr. Newman, nu se mai ocupă nimeni de tratarea problemelor din comunități, pentru a nu se împieta asupra echilibrului statistic. „Așa se face că de ani de zile nu se mai raportează excluderile sau nu se mai ocupă nimeni de aceste probleme ale bisericii și comunităților noastre.

„Din nefericire, Israel a uitat să recunoască pe Acela care le-a dat bogăție și s-au sprijinit mai mult pe SUCCESUL lor decât pe Dumnezeu. N-a fost niciodată nici intenția și nici dorința lui Dumnezeu ca ei să se mândrească cu succesul lor și să se fâlească cu realizările lor. Chemarea și lucrarea lor era aceea de a îndrepta pe oameni la Dumnezeu și SĂ PREAMĂREASCĂ NUMELE LUI.

„Nu este bine să confundăm rolul lui Dumnezeu cu... rolul nostru. În umblarea noastră cu Dumnezeu, ASCULTAREA este esențială și biruința asupra păcatului este esențială în planul de mântuire (1 Ioan 3,21-24). Dar aceasta este și trebuie să fie spre slava lui Dumnezeu și nu a noastră.

„Chemarea poporului Israel era aceea de a vorbi despre Dumnezeu, de a-L prezenta pe Dumnezeu, de a vorbi despre puterea și măreția Lui, iar succesul lor nu era decât o mărturie cu privire la adevărul despre Dumnezeu.

Lucrurile stau la fel și astăzi.

„ROLUL NOSTRU ESTE ACELA DE A ÎNĂLȚA PE DUMNEZEU, DE A VORBI DESPRE ISUS, DE A VESTI TUTUROR MINUNILE LUI, DE A FACE CUNOSCUT SLAVA LUI MÂNTUITOARE.

„Partea lui Dumnezeu este aceea de a arăta Universului ce se întâmplă atunci când oamenii se supun Lui. Ascultarea noastră, cât de imperfectă este ea, constituie o sursă de bucurie pentru El... Dumnezeu dorește ca noi să fim exemple despre ceea ce poate fi viața atunci când oamenii îi urmează.

„Dar atunci când noi punem în prim plan ascultarea și lăsăm pe plan secund CRUCEA; când vorbim mai mult despre ceea ce Dumnezeu a făcut ÎN NOI și mai puțin despre ceea ce El a făcut PENTRU NOI, în acest caz uzurpăm rolul lui Dumnezeu.

„Apocalips 14,6-12 constituie întreita solie îngerească. Dar se pare că ne ocupăm mai mult de solia celui de al treilea înger (semnul fiarei) decât de solia primului înger (Evangelia cea Veșnică). Aduc oare oamenii slavă lui Dumnezeu atunci când aud numele de Adventist de Ziua a Șaptea sau ei ne felicită pentru realizările noastre?

„Eclipsează, oare, faptele noastre bune pe Mântuitorul? Domnul Isus a spus că unitatea în biserică lui Dumnezeu, între membrii Comunităților noastre, între tineri și bătrâni, între diferitele naționalități și rase, trebuie să fie un izvor de laudă la adresa lui Dumnezeu” (Ioan 13,35).

„Este aceasta realitatea în biserică noastră?”
ÎNCOTRO NE ÎNDREPTĂM?

MINISTRY - OCTOMBRIE 1992

Un frate din grupa noastră a adus și el o Biblie. În timp ce eu vorbeam, el se ruga: „Doamne, arată-mi să dau această carte omului care are cea mai mare nevoie de ea.” Apoi s-a dus pe ultimul rând și s-a simțit atras spre un anume deținut, s-a apropiat de el, zicând: „Vreau să-ți ofer o Biblie.” Tresărind ca dintr-un somn, omul i-a răspuns: „Am fost condamnat la moarte, apoi la mulți ani de temniță, de curând am ieșit din celulă, este cel mai mare dar pe care mi-l poți face. Este cea mai mare dovadă că Dumnezeu mă iubește, că mai este și pentru mine o speranță.”

Am continuat să le vorbesc despre Biblie. De unde-i vine numele, ce înseamnă el. Le-am vorbit despre Vechiul și Noul Testament. Le-am citit 2 Tim.3,16. Le-am vorbit despre istoria omenirii de la Eden și până la Domnul Hristos și apostoli.

„Dragi prieteni, Biblia aceasta pe care o aveți în mână este o istorie a mântuirii neamului omenesc, este istoria vieții și lucrării salvatoare a Fiului lui Dumnezeu, este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Această putere divină a păzit Biblia în secolele de întuneric și de luptă împotriva ei. Această putere divină a rupt zidurile de fier și de beton ale unei ideologii ateiste, făcând posibil ca ea să ajungă până la noi, în aceste celule întunecoase de închisoare. Această putere divină poate să zdrobească povara vinovăției care vă apasă; să rupă lanțurile de ură, răutate, răzbu-nare; să vă redea iarăși bucuria de oameni liberi, iertați și fericiți!

Dragi prieteni, puterea care a mântuit atâția oameni, care l-a făcut pe Pavel să cânte în închisoarea din Filipi, o aveți și voi în mâini. Rămâne ca s-o citiți și să credeți în ea! Vă rog să repetăm și să învățați pe de rost acest verset:

„Evangelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...”

După câteva săptămâni, am întrebat: „Este cineva care poate să ne spună ce este Evangelia?” Un tânăr s-a ridicat și a zis: „Evangelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea mea!”

Amin! Așa să-ți ajute Dumnezeu!

Pastor,
Aldea Traian

ANUNȚ

STUDIOUL T.V. „ORELE FAMILIEI” ANUNȚĂ CONCURS ÎN ZIUA DE 26 SEPTEMBRIE 1993, ORA 10,00, PENTRU:
- CRAINICI T.V.

CONDIȚII:

- EXPRIMARE CORECTĂ
- DICȚIE
- EXPRESIVITATE
- TELEGENIE
- O LIMBĂ STRĂINĂ

- REDACTORI

CONDIȚII:

- ABSOLVENT STUDII SUPERIOARE SAU UN CURS DE SPECIALITATE ABSOLVIT
- O LIMBĂ STRĂINĂ

CERERILE VOR FI DEPUSE SAU TRIMISE LA SEDIUL STUDIOULUI T.V. „ORELE FAMILIEI” DIN STRADA ARGEȘ NR.8, SECTOR 2, BUCUREȘTI.

„A fi copil al lui Dumnezeu înseamnă a fi una cu Hristos în Dumnezeu și a întinde mâinile într-o iubire caldă, cu sacrificiu de sine, pentru a întări și binecuvânta sufletele ce pier în păcatele lor” (F.F./252).

„Ucenicii trebuia să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (F.A./12).

„În activitatea ucenicilor, cu cât avea să facă mai puțină paradă și mai puțin spectacol (show), cu atât avea să fie mai mare influența lor spre bine” (F.A./13).

„Îngerii...au păstrat-o prin foc și prin apă, prin grotile pământului...”.

Sunt aceste cuvinte numai simple și frumoase imagini poetice? Nu, ele înfățișează realități, așa cum putem vedea și din următoarea istorisire:

„Era pe vremea când Inchiziția (o instituție specială din cadrul Bisericii Catolice din Evul

Mediu) avea ordin să caute pretutindeni, prin sate și orașe, pe „eretici” (cei ce gândeau și credeau altfel de cum gândea Biserica Catolică) și să-i aresteze pe toți aceia la care se va găsi vreun exemplar al Bibliei, iar cartea să fie arsă în public.

Într-un sat din Boemia, trăia o femeie a cărei singură comoară era...Biblia. Când a aflat că oamenii Inchiziției au intrat în sat, ea tocmai terminase de frământat aluatul pentru pâine și mâinile îi erau pline de făină.

Ce să facă? Unde să-și ascundă Comoara atât de primejduită și atât de primejdioasă? Glasurile soldaților se auzeau de acum deslușit. Cu siguranță că fusese denunțată de cineva și acum veneau direct la ea. Ce era de făcut? Se uită repede în jur... În camera ei simplă era masa pe care se afla aluatul gata frământat, cuptorul încins...și ea trebuia să acționeze repede. N-avea de ales. Nu era decât o singură soluție. Cuptorul și...aluatul. Fără să mai stea mult pe gânduri, a luat Cartea, care era la vedere, a înfășurat-o repede într-un ștergar și apoi a băgat-o în aluat, dând acestuia forma unei mari și frumoase pâini, pe care a băgat-o repede în cuptor.

Tocmai închidea ușa cuptorului când soldații au năvălit în casă și au scotocit metodic peste tot. Din pivniță și până în pod, pretutindeni. Nu a rămas nici un ungher necercetat. Biblia însă nu a fost

BIBLIA ÎN CUPTOR...

găsită. Soldații au mai zăbovit prin ogradă, apoi au plecat mai departe.

Când s-au stins și ultimele ecouri ale glasurilor și ale pașilor soldaților, femeia a deschis cuptorul și un miros de pâine caldă a umplut camera. Cu emoție a scos pâinea aburindă și a pus-o pe masă. A lăsat-o puțin să se răcească și, după

ce s-a asigurat că nu este nimeni care s-o „spioneze”, a rupt pâinea și a scos de acolo Cartea.

Același Dumnezeu care i-a păzit pe Hanania, Mișael și Azaria în cuptorul încins din Câmpia Dura, din vremea lui Daniel și Nebucadnețar, S-a îngrijit și de Biblia acestei femei credincioase.

Cartea și filele ei nu suferiseră din pricina căldurii, așa cum nici cei trei tineri nu au pățit nimic.

Dumnezeu a onorat astfel credința femeii și atașamentul, dragostea și credințioșia ei față de El.

Biblia aceea a fost păstrată de copii și nepoți ca o comoară deosebit de prețioasă a familiei. Ultimul ei posesor era un tânăr de origine din Boemia, dar care a emigrat și s-a stabilit în America, Ohio, și care a relatat istoria interesantă a Bibliei sale.

Da, iubiți copii și tineri, Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Studiați-l pentru că el vorbește despre Domnul Hristos. Bogatele lui comori vă fac destoinici pentru orice lucrare bună. Prin el ajungeți să-L cunoașteți pe Domnul și Mântuitorul nostru; să vă identificați cu El și să dați pe față caracterul Său. Să fiți asemenea Lui.

Domnul Isus Hristos adresează și astăzi invitația Sa:

„Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39).

"O SIMFONIE
A CREDINȚEI"
A. Schlembach

"O
INVITAȚIE
LA INCHIZIȚIE"
K. Berger

"BISERICA
SACRAMENTUL
MĂNTUITOR
UNIVERSAL"
- Conciliul Vatican II -

NOUL CATECHISM AL BISERICII CATOLICE

"DUMINICA...
TRADIȚIE
APOSTOLICĂ"
(Pag. 2177)

In 1985, la Sinodul episcopilor, convocat de Ioan Paul II cu ocazia celei de a 20-a aniversări a Conciliului Vatican II, participanții și-au exprimat dorința să se editeze un catechism care să „onoreze și să adâncească” învățătura Conciliului. După șase ani de muncă intensă, s-a ajuns ca acesta să fie prezentat drept „Catechism Mondial”, tradus deja în mai multe limbi. Cât de mare este interesul atât al credincioșilor, cât și al necredincioșilor față de această lucrare, o dovedește faptul că numai din versiunea franceză s-au vândut deja 500.000 de exemplare, în curs de numai câteva săptămâni.

Catechismul acesta, care conține în total 2865 de paragrafe și care este primul catechism complet, după Catechismul Romanus din epoca contrareformațiunii, probabil că va dezlănțui, după cele spuse de pedagogul de religie Albert Biesinger, „o contro-

versă pe durată de decenii”. Pe de o parte, el este elogiât ca fiind „norma sigură a credinței” (Ioan Paul II), ca „simfonie a credinței” (episcopul Anton Schlembach) și „un impunător proces de înaltă spiritualitate” (Klaus Berger). Pe de altă parte, el întâmpină o critică amară și tăioasă chiar și din partea teologilor catolici. Hans Kung îl numește ca fiind „un bogat produs simplu de teologie scolastică romană, o invitație la inchiziție”. După Heinrich Fries, vorbirea și spiritul sunt „triumfale și rigoriste”. Cât privește problemele la ordinea zilei, ca: drepturile omului, mediul înconjurător, democrație, feminism, de acestea nu se ocupă (Dietmar Mieht).

Creștinul care se lasă învățat numai de Biblie găsește în această lucrare, pe o mare întindere, o prezentare a punctelor de credință romano-catolice, pe bază de dovezi biblice care, foarte adesea, apar amestecate cu decrete ale Conciliilor (de ex. ale

Conciliului de la Trient sau primul și al doilea Conciliu Vatican), citate din părinții bisericii (de ex. Thomas de Aquino), propoziții din enciclicile papale și paragrafe din Codex Juris Canonici (Codul dreptului canonic). În felul acesta, cititorul rămâne cu impresia că toate textele acestea s-ar afla, ca valoare, pe aceeași treaptă. Schela aceasta slujește, înainte de toate, scopului de a desfășura dogmele catolice pe toată întinderea lor. Sfânta Scriptură este declarată ca fiind inspirată (prg.106), totuși principiul „Sola Scriptura” este refuzat (prg.82), pentru că mai există și Tradiția care - independent de Scriptură - este tot Cuvântul lui Dumnezeu (prg.81). Conform indexului, cititorul află uimit că despre biserică se vorbește mai mult decât despre Isus Hristos! „Biserica este ținta tuturor lucrurilor” (Epiphanius, prg.760), ea este „sacramentul mântuirii universal” (Vatican II, prg.776) și își are „unica ei bază și sediu în Roma (Maximus Confessor, prg.834). Cine refuză această recunoaștere cu premeditare nu poate fi mântuit (Vatican II, prg.846).

Biserica este organizată ierarhic. În vârful ei se află catedra de pe care se decretează dogme infailibile (prg.891). Maria este mama bisericii (prg.963), ea a „colaborat” la lucrarea de mântuire (prg.968), deoarece ea este fără păcat și „plăsmuită asemenea” Fiului ei (prg.972). Ea este „icoana eschatologică a bisericii” (prg.972).

Cele șapte sacramente (prg.1113) activează „ex opere operato”, adică pe baza faptului îndeplinit, și sunt necesare pentru mântuire (prg.1128). Cel care moare în starea păcatului de moarte imediat după moarte ajunge în iad (prg.1035). Cel care moare în stare de har, dar nu este curățit pe deplin, ajunge în purgatoriu (prg.1030, 1031). Între purgatoriu și partea de aici există un „schimb” (prg.1145), care se sprijinește pe „comoara bisericii” (prg.1476) și care este alimentată de meritele lui Hristos și de cele ale sfinților (prg.1476, 1477). Din această comoară creștinul poate obține o „încetare”, adică o scutire de vremelnica pedeapsă pentru păcate (prg.1478), ceea ce are ca rezultat scurtarea timpului de petrecut în purgatoriu (prg.1479).

Îndreptățirea are loc prin credință și botez (prg.1978), ea este pocăință, iertare și sfințire (prg.1989). La aceasta conlucrează Dumnezeu și omul (prg.1993), iar meritele care rezultă din această conlucrare se cuvîn lui Dumnezeu și omului (prg.2008). Astfel poate fi „meritată” viața veșnică prin punerea în acțiune a harului.

Creștinul adventist este, desigur, în mod deosebit interesat ce teme prezintă catechismul pentru schimbarea Sabatului biblic în Duminica bisericii. Ce-i drept, Cele Zece Porunci sunt enumerate în alcătuirea lor biblică după Exod 20 și Deuteronom 5, dar explicația care urmează este conform „tradiției catolice”, după care porunca

zilei de odihnă apare ca fiind porunca a treia în formularea: „Să sfințești ziua Domnului” (prg.528). Explicația propriu-zisă însă rezultă din Sabat. Sabatul este văzut ca zi de aducere aminte a Creațiunii și a eliberării din Egipt (prg.2169, 2170), corespunzător de asemenea și ca un protest împotriva muncii forțate și a idolatrizării bogăției (prg.2172). În timpul vieții Sale de pe pământ, Isus a păzit Sabatul și „niciodată n-a călcat sfințenia acestei zile (prg.2173). Pentru El, Sabatul a fost ziua adorării lui Dumnezeu și a lucrării de mijlocire (prg.2175). Odată cu învierea, care a avut loc în ziua întâia a săptămânii, acesta a fost înlocuit - trecându-se sub tăcere faptul că în Noul Testament nu-și are temei nici o poruncă în favoarea Duminicii și nici de înlocuire a Sabatului, ci se sprijinește pe citate de după timpul apostolilor, din așa numita „scrisoare a lui Barnaba” (ziua a opta) și din Iustin Martirul („ziua Domnului”).

În paragraful 2175, se susține că atunci creștinii, într-o împlinire a poruncii Sabatului, ar fi sărbătorit Duminica săptămânal. Aceasta însă se poate dovedi de abia începând cu secolul al patrulea când,

• În ziarul „Evenimentul Zilei”, din data de 9 iunie 1993, a apărut o informație, potrivit căreia, „după 2580 de ani, în Etiopia au fost găsite **Tabletele lui Moise... cu Cele Zece Porunci.** Ele s-ar afla într-o biserică săpată într-un munte, la o adâncime de 50 de metri... fiind păzite cu sfințenie de preoți.

În afara dorinței de senzational, **Tablele Legii din Sanctuarul Templului lui Solomon n-au fost ascunse de oameni spre a fi găsite de oameni.**

În privința aceasta, iată ce spune **Spiritul Profetic:**

„Tablele de piatră au fost ascunse de Dumnezeu, spre a fi aduse la lumină în Ziua cea Mare a judecății, tot așa cum El le-a scris.” (R.H./26 aprilie 1908).

„Când judecata va începe și cărțile vor fi deschise, iar fiecare om va fi judecat după cele scrise în cărți, atunci Tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu până în ziua aceea, vor fi prezentate înaintea lumii ca etalon al neprihănirii.” (R.H./28 ian. 1909).

datorită legii duminicale a lui Constantin, duminica a devenit zi de odihnă. Din secolul al doilea și până în al patrulea, ea a fost numai o zi de bucurie și de reuniune, alături de care se ținea seama și de Sabat. De asemenea, nu se aduce nici o dovadă biblică cu privire la transferarea Sabatului în Duminică, ci ea rezultă, conform scrisorii lui Ignatius din Antiohia către Magnesier (secolul al doilea), și anume avându-se în vedere proaspăta versiune latinească, care vorbește despre observarea zilei Domnului („dies domonica”), mai degrabă decât versiunea grecească mai veche care vorbește despre observarea „vieții Domnului”. Cât privește prezentarea dovezii că porunca pentru Duminică ar fi „tradiție apostolică” (prg.2177), catechismul rămâne îndatorat. Păzirea acestei zile se înțelege mai degrabă când se are în vedere că este vorba de o poruncă a bisericii (prg.2180).

Însă, alături de aceste observații critice, trebuie mărturisit că multe lucruri din conținutul credinței creștine sunt lămurit prezentate.

Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu (prg.443), ca Cel înviat (prg.651-658) și ca Cel care revine (prg.671). Revenirea trebuie să fie precedată de trezirea lui Israel și de apariția lui Antihrist (prg.674, 675). O „împărăție de o mie de ani” de natură lumească nu există (prg.676), revenirea poate avea loc brusc. Există o judecată (678) și o Împărăție a lui Dumnezeu în slavă (prg.2816). De aceea creștinii

trebuie să „aștepte cu nerăbdare revenirea pe curând” a Domnului (Ciprian, prg.2816), între timp însă să se stăruie în rugăciune și în iubire activă (prg.25).

Cine compară acest catechism nou cu „catechismul olandez” din 1968 și cu „noul Manual de credință” din 1973 va constata că noi trăim într-un timp de mărturisire confesională retrospectivă și de consolidare.

Visele ecumenice ale anilor șasezeci și șaptezeci par a fi împlinite.

Acum se știe exact pe unde sunt trasate limitele profesiei de credință și cum să se facă față discuției cu privire la credință, avută cu creștini catolici.

Dr. Hans Heinz

(Traducere din Adventecho nr.8 din August 1933, de Indricău Gh.)

ERATĂ

În articolul „Comunitatea Adventistă din Penitenciarul de la Arad” (1), din numărul pe august al revistei noastre, s-au strecurat câteva greșeli, pentru care ne cerem scuze și facem următoarele rectificări:

În loc de Pencea Ilie, se va citi Penca Ilie; în loc de Vișinică Corneliu, se va citi Vornica Corneliu și în loc de Dunea Florian, se va citi Duma Florian.

Redacția

Advenștii de Ziua a Șaptea, cu un total de membri ce reprezintă 700 de limbi și 1000 de dialecte, vestesc Evanghelia în 190 de țări. Crezând că lucrarea medicală și educațională joacă un rol esențial în împlinirea însărcinării evanghelice, noi conducem cam 600 de spitale, sanatorii particulare, clinici și dispensare, 19 acțiuni medicale, 27 fabrici de alimente sănătoase, 86 Colegii și Universități, 834 școli secundare, 4166 școli elementare, 125 școli biblice prin corespondență și 33 institute lingvistice. Cele 52 case de editură (tipografii) ale noastre produc literatură în 190 de limbi și stațiile noastre de radio transmit la aproximativ 75% din populația globului. Duhul Sfânt a binecuvântat și binecuvântează din abundență eforturile noastre misionare.

Năzuiește spre cer și vei avea pământul „pe deasupra”. Caută cele pământești și...nu vei avea nimic.

SCRIE ... ÎNTR-O CARTE (2)

„Domnul a zis lui Moise:

„Scrie lucrul acesta în carte” (Ex. 17, 14).

După revoluția din decembrie 1989, în fața deschiderilor și a libertății religioase de care ne bucurăm iarăși, Comitetul Uniunii și redacția „Curierul Adventist” au luat imediat măsuri pentru tipărirea unor lucrări ale Spiritului Profetic și alte cărți într-un tiraj de mase, care să satisfacă nevoile bisericii și să fie oferite și celor dornici a cunoaște adevărurile Scripturii, într-un moment în care lumea, sufletul omului era însetat după apa vieții.

Acționând imediat, s-au tipărit la două tipografii din București următoarele lucrări:

- Hristos Lumina Lumii, într-un tiraj de 20.000 exemplare;
- Tragedia Veacurilor, într-un tiraj de 25.000 exemplare;
- Profeți și Regi, într-un tiraj de 35.000 exemplare;
- Înapoi la Dumnezeu, într-un tiraj de 60.000 exemplare;
- Suferințele Domnului Hristos, într-un tiraj de 200.000 exemplare;

- Crucea Domnului Hristos și Crucea mea, într-un tiraj de 20.000 exemplare;

- Adevărata zi de Odihnă, într-un tiraj de 40.000 exemplare.

Însă una dintre „prioritățile prioritare” ce se impunea a fi rezolvată era reînființarea tipografiei noastre, care ne-a fost confiscată în anii 1947-1948.

În acest scop, s-a făcut un apel la frățietatea noastră din America și Germania, spre a ne ajuta la punerea în funcțiune a unei noi tipografii, capabilă să producă literatura necesară lucrării de evanghelizare și colportaj și care să cuprindă solia mântuirii. Și bunul Dumnezeu să fie laudat că răspunsul n-a întârziat să vină, chiar dacă n-a venit de acolo de unde ne așteptam mai mult.

Astfel, s-au primit următoarele mașini pentru tipărit:

- o mașină de imprimat pentru tipar înalt. O mașină veche, dar încă bună, o mașină clasică de tipărit.
- un lino tip

- două mașini de imprimat, ofset
- mașini de fălțuit, de broșat, de cusut și de tăiat.

Aveam deci ceea ce era necesar pentru punerea în funcțiune a tipografiei „Cuvântul Evangheliei” și ea a fost instalată în vechea clădire a tipografiei, înființată în 1920, și anume în str. Labirint, unde se află și capela comunității Labirint.

La începutul activității ei, lucrurile au mers mai timid, mai fără experiență. Învățând din

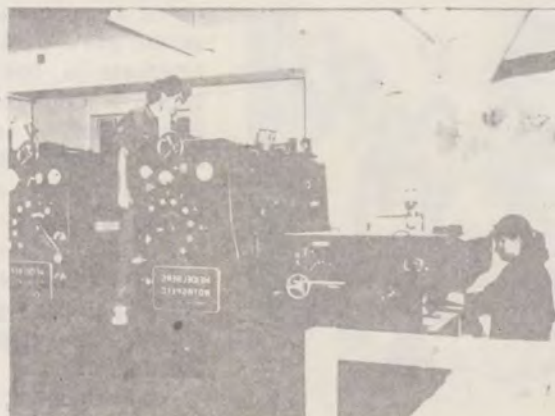
PERSONALUL EDITURII ȘI TIPOGRAFIEI „CUVÂNTUL EVANGHELIEI” - 1993

LA LABORATORUL FOTO

LA MASA DE MONTAJ

LA MAȘINA DE IMPRIMAT (OFSET)
HEILDELBERG

mers, tipografia a început să-și facă simțită prezența și activitatea ei și, spre satisfacția tuturor, ea crește din zi în zi în calitatea lucrului făcut și eficiența ei.

După trei ani de la revoluție, Comitetul Uniunii, pe data de 3 martie 1993, a luat hotărârea de reorganizare a Casei de Editură și Tipografiei „Cuvântul Evangheliei”, hotărâre salutară, care trebuie să impulsioneze și să permită dezvoltarea acestei instituții a bisericii, de o importanță vitală pentru viața și misiunea prezentă a bisericii.

Director al Casei de Editură și Tipografiei „Cuvântul Evangheliei” a fost numit fratele Petrescu Valeriu; inginer-șef de producție, fr. Dan Dumitru, iar tehnolog, fr. Coconcea Octavian.

Tipografia lucrează cu următoarele secții:

SECȚIA PREGĂTIRE: Aici funcționează laboratorul foto și serviciul montaj. Șeful acestei secții este fratele Coconcea Octavian. La această secție lucrează: CIUPITU MARIA, JARNEA MANUELA și FERARU GABRIELA, montaj; DIMA CLAUDIA, laborantă foto.

SECȚIA IMPRIMARE: În această secție, al cărei șef este fratele GRIGORE MARIN, se află două mașini de imprimat, ofset. Una, marca Heidelberg cu două grupuri, deci poate trage două culori odată și care poate tipări 18.000 coli pe schimb. A doua mașină, marca Miller, tipărește concomitent față-verso și poate tipări 13.000 coli pe schimb.

La această secție lucrează: GRIGORE MARIN, DRAGNEA ADRIAN, SAFTA VICTOR și CRĂCIUN LIVIU, mașiniști ofset. IANCU CONSTANTIN, VOICU LAURENȚIU, NEDELICU DANIEL, ILIE IULIAN, ajutoari mașiniști ofset; JARNEA GHEORGHE și COMORAȘU COSTEL, tăietori; POPESCU DANIELA și GRIGORE ADRIANA, sortatoare.

SECȚIA LEGĂTORIE: La această secție, care este condusă de sora MARIN DOINA, se află o mașină de fălțuit ce poate fălțui 20.000 coli pe schimb și o mașină de broșat ce poate broșa 1500 de cărți pe schimb. Tot în această secție mai există două mașini de tăiat și rotunjit, marca PIVANO și SCHNEIDER, dimensiunea 70/100 pentru hârtie, reviste, cărți și broșuri.

În această secție lucrează: MARIN DOINA, FLORICEL EMIMA, IANCU FLORIANA, DIMA VIRGINICA, KNAPIK ROXANA, NĂFTĂNĂILĂ ROZINA, COMORAȘU VIVIANA, SITEAVU RODICA, GHIULEA LUMINIȚA, HOFMAN MARINELA, NANIA NELIA și TELEGEANU MARINA, legătoare și SITEAVU EUGEN, reglor.

ATELIER ÎNTREȚINERE: AFODORICI IONEL, mecanic.

ADMINISTRATIV: PĂRVAN IOAN, DRAGNEA

MIHALACHE, BUGATĂ LUCA și OLTEANU VASILE, paznici.

SERVICIUL DESFACERE: MIRZEA LIDIA.

SERVICIUL CONTABILITATE: DIBU PENUEL, contabil-șef, DINESCU EMILIAN, contabil și SANDU MARCELA, casier.

Din cele prezentate până acum, se poate vedea că tipografia noastră are o schemă organizată după specificul nevoilor ei, cu angajați permanenți, precum și o serie de persoane ce lucrează ca zilieri, după nevoile tipografiei.

În cadrul editurii „CUVÂNTUL EVANGHELIEI”, funcționează o serie de redacții care au menirea de a pregăti revistele, broșurile, pliantele, cărțile și orice material ce urmează a fi tipărit. Astfel avem:

- REDACȚIA ȘCOLII DE SABAT, coordonată de fratele Moldovan Aron, director al Departamentului Școlii de Sabat la Uniune. Redactor, sora Alina Badea. În cadrul acestei redacții se pregătesc Studiile Biblice pentru toate categoriile de membri ai Școlii de Sabat, cum și orice alte materiale necesare Școlii de Sabat.

- REDACȚIA REVISTEI PENTRU TINERET, „Încotro?“, redactor fiind fr. Buciuman Ioan, Director departamentul tineret, Uniune.

- REDACȚIA REVISTEI SEMNELE TIMPULUI, redactor, fr. Cristescu Lucian, Director Uniune, activități ale bisericii, evanghelizare; secretar de redacție, fr. Lău Florin.

- REDACȚIA „CURIERUL ADVENTIST”, redactor Dumitru Popa. Surorile IULIA CORDUNEANU, IRINA TONCU, IONESCĂ MIRELA și DANIELA ION lucrează la culegerea computerizată a materialelor și la tehnoredactarea lor computerizată. Surorile LORI GHEORGHITĂ și FLORICA GHECIULESCU asigură corectura.

Drumul pe care îl parcurge un manuscris până ajunge revistă, broșură sau carte este lung și interesant.

În cadrul redacțiilor respective, se pregătesc manuscrisele ce vin de la colaboratori, traducători sau cele pregătite de redacția respectivă.

Aceste materiale sunt prezentate Comitetului de redacție, care le analizează, se fac recomandări, modificări și în final se avizează sau nu publicarea lor.

Celor ce au fost avizate pentru publicare li se dă forma finală, stilizare, corecturi, tehnoredactare și apoi sunt culese la computer. Materialul cules se scoate în șpalt și se fac corecturile ce se impun și apoi se scot în forma finală și cu adresa de comandă și caietul de sarcini, semnate de redacție, se înaintează editurii.

Materialul astfel pregătit și redactat ajunge la secția comenzi. Aici se face fișa tehnică, se face un antecalcul și se deschide punga de comandă, care

MAȘINA DE IMPRIMAT (OFSET)
- MARCA MILLER

MAȘINA DE TĂIAT

MAȘINA DE FĂLȚUIT

MAȘINI DE BROȘAT

LEGĂTORIE - SORTAT ȘI ADUNAT

MAȘINA DE CUSUT

va însoți lucrarea pe tot parcursul fazelor de producție.

De la secția comenzi, manuscrisul merge la secția foto, unde se fac filmele textului și ale ilustrațiilor, alb-negru sau color (poli-cromie). Filmele merg la masa de montaj, unde se assemblează (montează) revista sau cartea (broșura) așa cum a fost ea tehnoredactată și a fost specificat în comandă și caietul de sarcini.

Odată montajul terminat, prin procedeul foto se fac plăcile pentru imprimare, care merg la secția imprimare, se introduc în mașini și se începe tipărirea. După terminarea tipării, se sortează și apoi merg la legătorie, unde se taie, se fălțuiesc, se cos (sau broșează) și apoi se rotunjesc și revista sau cartea merge la serviciul desfăcere-expediție, de unde ajunge la dumneavoastră.

O lucrare deosebit de importantă, o lucrare prioritară, pentru care să ne rugăm ca ea să-și ajungă scopul.

În prezent, lucrarea tipografiei devine din ce în ce mai eficientă și de o calitate tehnică ce tinde spre atingerea parametrilor tehnicii contemporane - o lucrare care cere dăruire, simțul frumosului, al armoniei, îmbinării culorilor, al datoriei ce ne-o incumbă mandatul divin, „Evanghelia la orice făptură”.

Sperăm să vedem cât mai curând un corp de colportori plini de zel, care să ducă în fiecare așezare românească, în fiecare casă și la fiecare suflet Cuvântul Vieții veșnice. Acest fluviu de lumină să se reverse peste orice inimă și suflet doritor de mântuire.

Pentru aceasta revine Comitetului Uniunii luarea măsurilor ce se impun ca Editura să aibă suficiente lucrări tipărite și existența unui grup de colportori consacrați și pregătiți pentru această lucrare de „prim rang”, așa cum era și trebuie să fie și astăzi numită această lucrare. Deja am întârziat și cu ocaziile de astăzi, care nu sunt fructificate, nu ne vom mai întâlni.

D. Popa

Cere Domnul prea mult atunci când pretinde să fie pe primul plan în viața noastră? Are El dreptul la locul întâi în sentimentele, gândurile, planurile și acțiunile noastre? Dar să privim lucrurile și altfel. Cine a fost pe primul plan la Dumnezeu? Isus sau omul? Pentru om a dat pe Isus. Isus a lăsat pe Tatăl ca să salveze pe om. Dumnezeu nu așteaptă decât ca noi să facem ce a făcut El. Aceasta este dragostea autentică.

Un sfat important ne spune: „Faceți pe Isus cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun în toate”.

Biserica lui Dumnezeu a recunoscut de la începuturile ei răspunderea și, în același timp, privilegiul de a conlucra cu Dumnezeu în această direcție. Ea a primit lumină din Cuvântul lui Dumnezeu și din Spiritul profeției și a lucrat în armonie cu această descoperire. Membrii bisericii, frații și surorile noastre și chiar prietenii s-au oferit cu bucurie să contribuie pe calea aceasta la închinarea și la sprijinirea lucrării Sale. Ca urmare, am văzut foarte clar binecuvântarea în viața lor. Dumnezeu se ține de cuvânt: „Veți vedea”. Și se vede. Mulți oameni care nu împărtășesc toate doctrinele credinței advente trimit cu regularitate zecimea lor și constată că Dumnezeu îi binecuvântează. În același timp, mai sunt, din nefericire, membri ai comunităților care nu au curajul să experimenteze făgăduințele lui Dumnezeu și care se luptă între credință și îndoială. Doresc să-i sfătuiesc să pună în practică această rânduielă, pentru binele lor, pentru statornicia lor în spiritul cel bun și pentru părtășia lor la privilegiile sfinților.

Zecimea nu rămâne ca un câștig în contul aceluia care nu o dă. Ea pleacă pe o cale sau alta. Cineva din familie se îmbolnăvește, o pagubă neașteptată, în gospodărie moare o vacă, un cal, un accident de circulație, etc.

Nu vreau să spun că toate asemenea întâmplări au loc datorită acestei cauze. Dar, pe o

cale sau alta, zecimea pleacă. Cât de fericiți suntem să o putem oferi de bună voie Domnului, ca semn de recunoștință și de închinare. Ea devine un semn al apartenenței în marea luptă dintre Hristos și Satana. Ea este un indiciu al poziției pe care o ocupă.

Este semnificativ faptul că plata ei nu este condiție pentru a rămâne membru al bisericii, dar implicațiile spirituale și materiale

pledează pentru formarea credin-cioșiei.

Rânduielile care au fost stabilite au drept scop asigurarea unei folosiri corecte, cât și a încrederii în factorii care lucrează în acest domeniu.

Să ne dovedim dragostea față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa, cinstindu-L cu toate câte ne aparțin: corp, suflet și spirit.

N. Dumitrescu,
Președintele Uniunii

VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI...

Fratele R. Folkenberg, Președintele Conferinței Generale, trimite Diviziunilor și Uniunilor informații din Câmpul Mondial, din care am extras următoarele:

• DIFICULTĂȚI ȘI PROGRES ÎN NORDUL INDIEI

Nordul Indiei este una dintre zonele vitale unde se desfășoară Misiunea Globală. În ciuda dificultăților majore, binecuvântarea lui Dumnezeu a depășit așteptările. În această Uniune, din anul 1991 s-au înființat mai mult de cincizeci de noi comunități.

Statele Rajastan și Madhya au zone extrem de dificile. La încheierea unui ciclu de evanghelizare, în cursul căruia au fost botezate patru persoane, un lider politic a adresat guvernului o plângere, susținând că se efectuează convertiri în masă. Șefului poliției i s-a cerut să-l aresteze pe pastorul Masih, care condusese evanghelizarea.

Pastorul Masih și cei patru noi membri au fost chemați în fața consiliului și întrebați dacă învinuirile sunt adevărate. Când el a declarat că era împuternicit de Isus Hristos să predice, să învețe și să boteze, a fost palmuit peste față.

În cursul interogatoriului, noii membri au fost întrebați dacă au fost mituiți ca să fie botezați. Ei au tăgăduit cu hotărâre această acuzație. Ei au spus că, dimpo-

trivă, la intrarea în biserică ei și-au luat angajamentul să contribuie cu o zecime din venitul lor la susținerea bisericii.

Presa locală a scris articole înveninate împotriva creștinismului și situația devenise primejdioasă.

Pastorul Masih a fost eliberat, dar chemat din nou la poliție. Așteptându-se la tot ce putea fi mai rău, a fost surprins de amabilitatea magistratului, care l-a rugat pe tonul cel mai firesc să depună o cerere pentru continuarea adunărilor de evanghelizare.

Rugăciunile și sprijinul bisericii din întreaga lume în favoarea Misiunii Globale contribuie la pătrunderea Evangheliei în multe zone noi. Misionarii sunt răspândiți pretutindeni și nu sunt puțini cei ce se află în pericol. Evanghelia înaintează.

Fac un apel către fiecare membru al bisericii, ca să se roage și să lucreze. Isus vine curând!

• Președintele Conferinței Generale a transmis următoarele rânduri organizațiilor și persoanelor interesate să călătorească în țările din Europa de răsărit.

„De la căderea comunismului din fosta URSS și din Europa de răsărit, mulți și-au oferit serviciile

- Continuare în pag. 15 -

FLORIN LĂIU

gem de ea, pierdem și șambăta și duminica. Fratele Dima a arătat că zilele creației trebuie înțelese ca zile solare (vezi expresia „seară și dimineață”).

În urma unui referat „ortodox” care urmărea să justifice traducerea termenului grec

argumentație; pur și simplu s-a trecut la altă problemă.

Al doilea clash

După-amiaza zilei de miercuri, 16 iunie, a fost martoră la două expuneri din partea adventiștilor. Prima a fost o pledoarie a fratelui Faluvegi pentru respectarea identității Sabatului în noua traducere, luând în considerație implicațiile sociale (deruta poporului care va compara Bibliile mai vechi cu cea nouă, încurajarea persecutării celor ce păzesc Sabatul, etc.). Se va preda în școli după această Biblie; ce se va întâmpla dacă elevii se vor certa în pauză de oarece unul va spune: Aici voi ați falsificat Biblia!? Cel ce traduce trebuie să creadă, mai întâi el însuși, că ceea ce a tradus este Cuvântul lui Dumnezeu. A fost prima expunere pe care am putut s-o aplaudăm fără calcule și rețineri.

A urmat referatul fratelui Lăiu, care a pus față în față criteriile lingvistic-contextuale și cele confesionale în traducerea Bibliei. Fiind de acord, în general, cu criteriile, principiile și regulile exegetice amintite de ortodocși, reprezentantul adventist a arătat că este absolut necesară o ierarhie a acestor criterii și reguli, în așa fel încât criteriul tradiției confesionale să rămână (este vorba de orice confesiune!), dar să nu fie, în nici un caz, prioritar. Vorbitorul a subliniat importanța spiritual-morală a dificultăților de traducere, a criticat cu oarecare delicatețe unele traduceri interpretative făcute de teologii ortodocși, a adus câteva exemple ca replici la unele puncte discutate anterior, dintre care, cele mai proeminente (Is. 7:14, Mat. 1:25, Ioan 2:4) au umbrit, oarecum, nimbul dogmatic al Mariei. De asemenea, a obiectat asupra introducerii „apocrifelor” în calitate de cărți canonice.

Referatul și exemplele lingvistice prezentate pe viu au fost apreciate în mod neașteptat, nu

Proiectul noii Biblii românești interconfesionale (2)

Primul clash

Dintre reprezentanții adventiști, cel mai mult a vorbit... traducătorul.

Fratele Viorel Dima a luat cuvântul de mai multe ori în cursul întrunirilor, a condus uneori minutele de rugăciune de la deschiderea zilnică a seminarului și a intervenit de două-trei ori în cadrul discuțiilor pe marginea referatelor. Cei doi profesori de la Institutul nostru au avut, de asemenea, câteva intervenții, în afară de expunerile programate, care au fost prezentate miercuri 16 iunie, după-amiază.

Se pare că prezența adventistă în sală a fost o provocare pentru unii, un factor excitant. Nu întâmplător, referatul din 15 iunie al Pr. Dr. Jărpălău din Tulcea a urmărit înălțarea duminicii și deprecierea Sabatului. Mai mulți preoți s-au unit în această idee, dar la un moment dat au început să se încurce într-o ciudată săptămână a Creației, formată din zile seculare și zile solare.

Fratele Faluvegi s-a ridicat și a pledat pentru inviolabilitatea săptămânii originale; dacă ne atin-

presbyteros (mai mare, bătrân) cu preot, s-au stârnit unele discuții în cadrul cărora a intervenit și fratele Lăiu, argumentând că, deși cuvântul preot și echivalentele lui europene provin de la presbyteros, etimologia cuvântului reflectă doar o evoluție istorică a funcției presbiterului (pastoru-

lui) creștin din primele secole; iar acest termen are (ca și echivalentul său ebraic - zaqen) întotdeauna sensul de „mai în vârstă” sau „staroste”, „pastor”. (Un reprezentant neoprotestant arăta-se că evreii din Diaspora își numeau astfel șefii de sinagogă).

Delegatul adventist a mai arătat că limba greacă are, ca și ebraica, un termen special pentru ideea de preot (sacerdot) și că acest termen n-a „căzut în desuetudine din cauza asocierii cu ritualul evreiesc sau păgân”, așa cum susținuse teologul ortodox, ci este folosit în Noul Testament atât pentru Domnul Hristos, cât și pentru toți creștinii (clerici și laici) (vezi Evrei 7, Apoc.1:6, 5:10, 1 Petru 2:5.9). Tabăra ortodoxă nu a mai găsit obiecțiuni la această

numai de către neoprotestanți, ci chiar și de profesori universitari și de unele mărimi ortodoxe prezente. Deoarece referatul fusese citit, unii au dorit să aibă copii, care le-au fost înmânate a doua zi. Totuși, unele idei au fost imediat combătute (într-o manieră jalnică!) de către un profesor ortodox.

Și pentru că nimeni nu se ridică să spună ceva despre unele explicații fantastice, „oculte”, ale renumitului profesor, un reprezentant al baptiștilor a propus să se ceară părerea „domnului profesor Lăiu” asupra explicațiilor care se dădeau. Hotărând de a nu se lăsa antrenat într-o dispută publică ce ar putea răni pe cineva, reprezentantul nostru a repetat pe scurt un argument, care fusese prezentat în propriul referat, și și-a exprimat dorința de a discuta personal cu „părintele C...”. Gestul a fost apreciat și sperăm că numele acestei biserici care poartă Numele lui Dumnezeu a fost onorat.

„Evenimentul”

Discuția între patru ochi n-a mai avut loc. Dar a doua zi a apărut un articol scandalos în **EVENIMENTUL ZILEI**, ridiculizând subiectul virginității Mariei, care fusese dezbătut în ajun de către teologi. Articolul i-a revoltat pe unii participanți. În ultima zi, un cleric a încercat să scoată din sală pe ziaristii acestui cotidian...

În seara de joi, 17 iunie, a fost dată o cină (recepție) oficială, la sfârșitul căreia au luat cuvântul principalii reprezentanți. Se putea auzi că unii erau preocupați de ideea reunirii Creștinătății sau de alte ofuri decât proiectul Bibliei românești. Foarte bătrânul preot lângă care mă așezasem la masă era preocupat de faptul că noi nu postim. O preocupare laudabilă a dat pe față reprezentantul romilor, care și-a prezentat cu exemplară modestie rugămintea de a se face în România și o traducere a Bibliei în limba romilor... Dumnezeu să-l audă!

Au mai luat cuvântul: fratele Dima, pastorul pentecostal V.E. Bulgăr (singurul șef de cult care a fost prezent) și reprezentanții SBU. „Părintele Verzan”, talentat prezentator și gazdă, diplomat înăscut și teolog cu studii înalte, a fost glasul cel mai auzit. N-a lipsit „părintele Galeriu” care a vorbit apăsător, ca de obicei, pentru edificarea turmei sale, și subliniind în toate direcțiile necesitatea lepădării de sine. În aceeași zi, la amiază, fratele Faluvegi (fostul student) îl însoțise pe bătrânul ierarh (fostul profesor) într-o scurtă călătorie apostolică. „Sfinția sa” era foarte contrariat și nu putea înțelege, în ruptul capului, cum de nu vedem noi, adventiștii, sfințenia duminicii în Noul Testament...

Întâlnirile au creat noi legături de prietenie, schimburi de cărți de vizită, schimburi de opinii. Adresele delegaților au fost centralizate la conducerea SBIR și puse la dispoziția tuturor.

VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI...

ca să ajute într-o diversitate de proiecte. Celo mai multe dintre aceste vizite s-au dovedit de folos pentru misionarea bisericii. Totuși, uneori, numărul celor care au călătorit în aceste țări a depășit capacitatea organizațiilor bisericii de a le face față. Când acest lucru se întâmplă, în mod inevitabil se produc neînțelegeri și frustrări. Dacă aveți cunoștință de persoane (sau grupuri) care ar dori să ajute în această parte a lumii, este foarte necesar ca acest lucru să aibă loc cu știrea și sub coordonarea conducătorilor diviziunii respective. Vă rog să nu faceți planul de călătorie fără ca mai întâi să fi lucrat împreună cu organizația bisericească îndreptățită.

• DIN NOU ZVONURI

În ciuda zvonurilor, nu mi-a trecut niciodată prin minte - iar de planuri nici nu poate fi vorba - să-l întâlnesc pe Papa Ioan Paul al II-lea la Denver, Colorado, în august 1993 (de altfel nici la o altă dată sau în alt loc).

Scrisorile și întrebările primite de pe mai multe continente m-au făcut să trag concluzia că zvonurile se nasc de la sine și apoi se răspândesc proporțional cu improbabilitatea lor!

• ALBANIA GARANTEAZĂ LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ

La 31 martie 1993, Parlamentul albanez a aprobat o Carta a Drepturilor pentru toți albanezii, în care este inclusă garantarea libertății de conștiință și religie. Articolul 18 declară: „Libertatea gândirii, conștiinței și religiei nu poate fi încălcată. Oricine își poate schimba în mod liber religia sau convingerile și le poate manifesta atât individual, cât și împreună cu alții, în viața privată sau publică, prin închinare, învățare, practică și cult. Libertatea manifestării credinței sau religiei va fi supusă numai acelor limitări prevăzute de lege și care sunt necesare într-o societate democratică în interesul siguranței publice, pentru protejarea ordinii publice, a sănătății și moralității sau a drepturilor și libertăților altora.”

Totuși, situația actuală stănjeneste activitatea normală de construire a unor locașuri de cult. Statul este foarte lent în chestiunea restituirii locurilor de cult confiscate, iar politicienii musulmani insultă adesea sentimentele creștinilor atât în presă, cât și în întâlniri publice.

Prezentate de
Adrian Bocăneanu
SECRETAR UNIUNE

„Sunt astăzi un om fericit”

În ultima zi s-au tras concluzii. După discursul Dr. A. Hârlețoanu și după un scurt moment de „reculegere” cu un ziarist de la Evenimentul zilei (ceea ce a trezit pe un om de știință prezent, un chimist, să afirme că, științific, el ar putea justifica nașterea din fecioară...!), a luat cuvântul Secretarul general al SBIR, Pr. Verzan, care și-a exprimat satisfacția realizării acestui seminar. „Sunt foarte fericit

că ați venit ca să alcătuim acest <front al traducătorilor Bibliei>". Se temuse că reprezentanții bisericilor nu vor da curs invitației. El a declarat că la această traducere vor participa toate confesiunile, indiferent dacă au fost sau n-au fost invitate acum. Nu se va lucra pe deasupra bisericilor, ci cu aprobarea lor. Această Biblie se va adresa tuturor românilor, chiar și celor din Diaspora, și va reprezenta, oarecum, nivelul cultural al acestui popor. Nu numai corectitudinea doctrinală se urmărește, ci și un limbaj estetic; o limbă contemporană, vie, o Biblie - model care să fie atractivă. „Apocrifele” se pare că vor fi incluse, dar cu explicațiile necesare. Biblia va avea și un glosar cu explicațiile unor termeni.

În continuare, vorbitorul a arătat că pentru V.T. se vor lua ca bază textul ebraic și cel grecesc, dându-se prioritate textului ebraic și notând varianta din Septuaginta la subsol.

Se vor căuta toți specialiștii de care dispune țara noastră, se va căuta și cooptarea catolicilor în comisie. Acest comitet de traducători va lucra împărțit pe echipe de câte 3-5 persoane, indiferent de confesiune și se vor traduce cărțile Bibliei pe grupe literare (De exemplu: cărțile lui Moise, epistolele pauline, etc.). Majoritatea traducătorilor vor fi ortodocși și în conducerea comisiei se propune un neoprotestant. Munca va fi retribuită.

Prima ediție va fi, probabil, o ediție de probă, în urma căreia se vor primi sugestii de la cititori. „Părintele Verzan” a afirmat că nu trebuie să ne imaginăm că, odată cu această traducere, vom soluționa problemele doctrinale. La întrebarea: „Care va fi deci, teoria care să stea la baza acestei traduceri?” - cineva a răspuns din sală: „Transpirația!”. În încheiere, a spus: „Eu știu că viitorul aparține întotdeauna Adevărului. Și Adevărul este Dumnezeu Însuși.”

„Părintele Galeriu” a întrebat: Ce trebuie să primeze? Textul ca atare sau pozițiile confesionale? Deși nu fusese prezent când luasem cuvântul, mi s-a părut că îmi repetă ideile... A accentuat ceea ce spusese și la cina oficială: „Să avem capacitatea lepădării de sine!” Apoi a exemplificat cu textul din Apocalipsa 13:8 faptul că protestanții care cred în predestinație au inversat topica frazei ca să potrivească Biblia cu doctrina lor.

Doctor Jimbachian a cerut apoi să ne gândim foarte bine la ce avem de gând să facem, oferindu-ne soluții și alternative, dar arătând că noi va trebui să decidem, nu el. Ne-a asigurat că domnia sa va pune la dispoziția comisiei de traducători toate instrumentele necesare.

Redactorul american de origine bulgară, P.Popov, a subliniat că limbajul Bibliei va trebui să se adreseze tinerilor, deoarece vârsta lor este optimă pentru convertire. Cineva din sală a apreciat

că tinerii aceștia vor fi destul de bătrâni când vor primi această Biblie adresată tinerilor...

Episcopul Damaschin a avut oarecare obiecțiuni cu privire la o Biblie „a tuturor” care ar putea fi a nimănui. S-a referit la o posibilă ediție pentru copii, la una pentru oamenii simpli...

Cineva a ridicat o problemă care nu i se făcuse clară: va fi o traducere literală sau literară?

Prof. penticostal John Tipei a atras atenția asupra pericolului ca trimiterele să fie făcute din calcule confesionale...

Întâlnirea s-a încheiat cu ultimele cuvinte de salut și de urări, cu manifestarea dorinței de a ne ruga pentru succesul acestui proiect de care nu ne putem îndoi că este o întreprindere divină. Să ne rugăm, deci, pentru victoria adevărului și a frumuseții literare, pentru o Biblie a tuturor și a fiecăruia în România!

• Adoarme în Domnul fratele David Maxim, membru al comunității Sănduleni, Bacău, Conferința Moldova.

Născut la 8 mai 1960 în comuna Berești-Tazlău, cunoaște de mic necazurile și greutățile vieții, care au avut darul să-l îndrepte spre valorile veșnice ale adevărului divin. După studierea Cuvântului Vieții și experiențe profunde avute cu Dumnezeu, încheie legământul cu Mântuitorul său, căruia îi va rămâne credincios până la încheierea vieții.

Credincios sincer și devotat, muncitor, un caracter echilibrat, avea mereu un zâmbet pe buze, o reflecție a liniștii lăuntrice și a încrederii în Dumnezeu. A fost un soț ideal și un tată sensibil, murind fără însă să cunoască pe cel de al doilea copil care se naște între timp.

Corist bun, un bas profund, a cântat laude lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui cea mare.

Moartea sa neașteptată a lăsat un gol ireparabil în familia sa și a îndurerat inimile celor ce l-au cunoscut și apreciat.

Familia, un grup de pastori și mulți frați și surori din diferite comunități, cum și cei ce l-au apreciat l-au condus la locul odihnei lui trecătoare, mângâiați de făgăduințele prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Pastor:
Bidiuc Ioan

„IAR TU,
OM AL LUI
DUMNEZEU,
FUGI DE ACESTE LUCRURI...
ȘI CAUȚĂ NEPRIHĂNIREA, EVLAVIA,
LUPTĂ-TE DRAGOSTEA, RABDAREA,
CREDINȚEI“
(1 Tim. 6, 11)

Dintre toate pozițiile încredințate vreodată omului muritor”, spune serva Domnului, „nici una nu este atât de înaltă și nobilă, ca aceea de a sta pentru Dumnezeu, de a vorbi pentru El și de a-L reprezenta pe El oamenilor, semenilor săi”.

Om al lui Dumnezeu!

Sunt eu un om al lui Dumnezeu? Stând de vorbă cu mine însumi și privindu-mă în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, mă apucă un simțământ de teamă, de neîmplinire. Sunt eu vrednic de iubirea și jertfa Domnului Hristos? Certitudinea îmi cuprinde sufletul și-mi dă speranță?

Da, altfel Fiul lui Dumnezeu n-ar fi plătit prețul răscumpărării mele.

Dar sunt eu realmente un om al lui Dumnezeu? Își pune El girul pe toate cele câte le gândesc și le fac eu? Am eu mâini și inimă curată ca să le înalț spre cer? Mi-am făcut datoria la care

am fost chemat de Țer sau voi fi o pricină de dezamăgire pentru Cel ce m-a chemat?

Unul dintre colegii noștri spunea cândva:

„Privesc comunitatea de la amvon... Văd pe frații și surorile mele, pe unii cu care niciodată nu m-am rugat... Pentru care n-am făcut niciodată nimic ca

să întind spre ei o atmosferă a cerului. Și cine trebuie să facă acest lucru, dacă nu eu, care sunt chemat la această înfricoșată lucrare? Cine a fost chemat, dacă nu eu, să-i îndrumez în creșterea lor spirituală pe aceia pe care doar i-am botezat și am vorbit cu ei numai ocazional?

I-am botezat, dar ce inimă, ce fire vor aduce ei în comunitate, cât de plini de Duhul Sfânt și de roadele Lui sunt ei? Mulți dintre ei vin dintr-un pustiu spiritual și eu...nu le-am ieșit înainte să-i întâmpin. Nu spun că n-am stat de vorbă cu ei. Nu! Am fost la

unii și în casele lor. Dar privind acum la ace-le momente, nu pot decât să constat că atmosfera era rece, locul pustiu, convențional. Am vorbit multe, am stat chiar la masă împreună, dar... n-am adus pe Isus acolo, odată cu mine, și n-a rămas acolo după plecarea mea. Eu, om al lui Dumnezeu?

Și dureros... frații mei s-au obișnuit să nu mă mai

aștepte, venirea mea nu mai era un eveniment așteptat cu interes... cu plăcere”.

Mă gândesc adesea, câte frământări, câte probleme, câte situații sensibile nu am în comunitățile din districtul meu! Îmi reproșez adesea că eu port vina și răspunderea pentru toate, pentru că

i-am lăsat să se lupte singuri, considerând amvonul catedra mea de unde îmi expun teme bine și logic concepute, în timp ce între frații mei este tot mai puțină iubire și mai multe frământări, mai multe necazuri și lipsuri, pentru că Isus lipsește din mijlocul nostru și eu nu fac prea mult ca să-i ajut.

Sunt eu om al lui Dumnezeu?

Dumnezeu a căutat și caută oameni care să stea pentru El, să-L exemplifice și să-L reprezinte printre oameni. Întotdeauna am fost marcat de un simțământ de vinovăție atunci când am cântat: „Cu Isus, ah, față-n față/ Ce-am să-l spun când L-oi vedea?”

De unde atâta indiferență și atât laodiceanism?

Ce trebuie făcut?

Probabil că trebuie să fiu ceea ce sunt rânduit a fi. Omul lui Dumnezeu, trimisul pe care Dumnezeu îl are în acel loc!

Revăd multe ocazii pe care Dumnezeu mi le-a oferit, dar eu nu le-am folosit. În vreme ce frații mei mă doreau, eu nu eram cu ei, aveam alte lucrări „importante”.

Înțeleg astăzi că omul lui Dumnezeu este omul sfințit de El și consacrat lucrării Sale. Un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine de viața și activitatea lui și care împarte drept „Cuvântul Evangheliei”.

Un caracter curat, demn, calm, coborât de pe muntele întâlnirii cu Hristos, a cărui viață și întreaga lui ființă să strălucească de prezența puterii divine la care se privește cu plăcere, la care copiii să privească cu uimire și păcătoșii cu convingerea că sunt iubiți, în fața căruia își deschid inima și tainele vieții. Care leagă rănilor, reînnoadă legăturile rupte de păcat, apropiind sufletele, un om al lui Dumnezeu care vorbește și acționează, care trăiește experiența identității cu Hristos.

Moise era omul lui Dumnezeu, prietenul lui Dumnezeu, cel care vorbea gură către gură cu Dumnezeu. Un om al rugăciunii și comuniunii cu El. Un om care își trăgea seva vieții spirituale din întâlnirile, sus pe munte, cu Dumnezeu. Un slujitor al lui Dumnezeu care iubea pe enoriașii săi mai presus de viața sa. Un slujitor care a fost gata să spună: „Doamne, dacă-i nimicești pe ei, dacă nu-i ierți, dacă nu mai mergi cu ei, atunci șterge-mă și pe mine din Cartea Vieții Tale. Fără ei nu pot trăi alături de Tine.” Un păstor care și-a păstorit turma cu credințioșie și spirit de jertfire de sine.

Doamne, un astfel de „om al lui Dumnezeu” ajută-mă să fiu. Să fiu totdeauna acolo unde este

nevoie de mine și să pot să fiu pentru prezent și veșnicie ascuns cu Hristos în Dumnezeu.

Pastor,
Eugen Dumitrescu

Comunitatea Matca, din Conferința Moldova, a găzduit, între 30 iulie și 1 august a.c., întâlnirea fraților care în regimul comunist au fost condamnați din motive de conștiință.

În perioada respectivă, sute de tineri chemați să-și satisfacă serviciul militar, pe motiv că erau „sectanți”, au fost trimiși în detașamentele de muncă. Aici, în mod inevitabil, rămânând credincioși față de Dumnezeu și poruncilor Sale, au fost trimiși în judecată pentru faptul că Sâmbăta n-avut să iasă la lucru. Au fost încadrați în articolul 503 CJM (de tristă memorie), și anume crimă de insubordonare, și condamnați la ani grei de temniță. Cea mai mare parte din aceste condamnări au fost executate la munci grele în lagărele de muncă forțată, la coloniile de muncă de la Poarta Albă, 5 Călmea, în insula mare a Brăilei, la stuf și în unele penitenciare din țară.

Așa au scris atunci tinerii pagini ale istoriei bisericii din țara noastră, cu temere de Dumnezeu și inimi smerite. Și așa se va scrie până la încheierea istoriei acestui pământ. „În lume”, spunea Mântuitorul, „veți avea necazuri. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.

Cu această ocazie, s-a constituit „Asociația Foștilor Deținuți pe motive de Conștiință din România”, care a ales următorul comitet de conducere: Nicolaiescu Traian (Târgoviște) președinte; Delicoti Nicolae (Galați) secretar; Kestner Rudolf (Sibiu) vice-președinte; Neacșu Mihai (Brăila) vice-președinte; Boanță Ioan (București) casier; Costin Ioan (Piatra Neamț) membru; Marin P. Stan (Brânceni) membru.

dumneavoastră și pentru mine, totdeauna gata de a face ca ea să fie dată fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu de pe pământ, care urmează și ascultă de voia lui Dumnezeu și caută să aducă la îndeplinire lucrarea Sa.

Mai înainte ca Domnul Isus să părăsească pe ucenicii Săi, El le-a făcut această făgăduință: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8). Dar făgăduința făcută ucenicilor că vor primi putere avea să fie împlinită numai după ce ei aveau să fie „botezați cu Duhul Sfânt” (vers.5).

Din dimineața Creațiunii, planul lui Dumnezeu a fost acela ca fiecare ființă inteligentă, având liberă opțiunea voinței, să fie locuința Duhului Sfânt. În Edenul liber de păcat, Dumnezeu a așezat Duhul Sfânt.

„Scopul lui Dumnezeu a fost, din veacurile veșnice, ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt și până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu al lui Dumnezeu” (H.L.L./146).

Duhul Sfânt din Adam și Eva a fost un semn cum că ei aparțin lui Dumnezeu și că recunosc autoritatea, conducerea lui Dumnezeu.

Înainte vreme, în vestul Statelor Unite, crescătorii de animale își creșteau animalele pe pășunile întinse. Astfel, că cirezile de vite se amestecau între ele. Dar, pentru a le cunoaște, fiecare proprietar își însemna animalele cu un semn caracteristic fiecărui proprietar de animale.

După cum fiecare posesor de animale își însemna vitele cu un semn al lui special, tot astfel Dumnezeu pune semnul Său spiritual pe fiecare păcătos care, în pocăință, se întoarce la El. Semnul de proprietate al lui Dumnezeu este darul Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă ceea ce spunea Petru, în ziua Cincizecimii,

DUHUL SFÂNT

- Urmare din cop. I -

ca răspuns la întrebarea mulțimii străpuse în inimă: „Fraților, ce să facem?” și răspunsul lui a fost: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat... apoi veți primi darul Duhului Sfânt” (Fapte 2,37.38).

Darul Duhului Sfânt dat la convertire este sigiliul universal al lui

Dumnezeu, dat tuturor acelor care acceptă autoritatea și conducerea Sa. Prin nașterea din nou (Ioan 3,3-7), Dumnezeu urmărește ca întreaga omenire să ajungă din nou plină sau luată în stăpânire de Duhul Sfânt. Pavel dă mărturie despre faptul acesta atunci când scrie credincioșilor din Corint: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor.3,16; 6,19). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom.8,9).

Duhul Sfânt este „sigiliul de proprietate al lui Dumnezeu pus asupra voastră” și o garanție a ceea ce va veni (2 Cor.1,22; Ef.1,13; 4,30). Duhul Sfânt în inima credinciosului este răscumpărarea dată de Dumnezeu și asigurarea că orice persoană care alege să rămână în Dumnezeu va fi făcută vrednică pentru societatea cerului.

Sigiliul Duhului Sfânt nu trebuie confundat cu harul universal al lui Dumnezeu care se luptă, chiar înainte de convertire, cu fiecare persoană.

Pe lângă sigiliul universal al lui Dumnezeu, El mai are un sigiliu escatologic, despre care se vorbește în Apocalips 7 și în Ezechiel 9. Acest sigiliu garantează protecția celui sigilat, în mijlocul distrugerilor ce stau să vină. Acest sigiliu escatologic îl vor primi toți adevărații credincioși, urmași ai lui Dumnezeu, din zilele de pe urmă (mai înainte de căderea plăgilor din Apocalips 15 și 16). Aceste două sigilii ale lui Dumnezeu din vremea sfârșitului și opusul lor, semnul fiarei, sunt încă în viitor.

Sigiliul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, trebuie să se deosebească de Duhul pe care Domnul Isus l-a făgăduit la botez, așa cum a făgăduit Domnul Isus ucenicilor Săi (Fapte 1,5). Când această făgăduință a fost împlinită în ziua Cincizecimii, Luca n-a vorbit despre el ca fiind un sigiliu sau o pecete, ci că ei „s-au umplut de Duhul Sfânt” (Fapte 2,4).

După acest moment, credinșii din biserica apostolică au fost în repetate rânduri umpluți cu Duhul Sfânt (Fapte 4,8. 31; 6,3,5; 7,55; 9,17; 13,9.52; 19,6; 6,5; 11,24). Pavel muștra pe credinșii efeseni care ruseră deja sigilați cu Duhul Sfânt (Ef.1,13; 4,30): „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Ef.5,18).

Cuvântul „botez” și verbul corespunzător vin dintr-un cuvânt ce înseamnă imersiune, scufundare. În mod ideal, credinșii trebuie să fie scufundați în Duhul Sfânt, acoperiți de Duhul Sfânt, plini de Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, ei trebuie să fie în totul sub controlul Duhului Sfânt.

A fi botezat cu Duhul Sfânt și a fi umplut cu Duhul Sfânt este una și aceeași experiență.

Aceasta trebuie să ne dea tuturor de gândit. În ce măsură suntem umpluți și călăuziți în totul de Duhul Sfânt? Care este experiența noastră? Suntem noi temple ale Duhului Sfânt?

- va urma -

„LĂUDAȚI PE DOMNUL“

In anul 1936, solia Evangheliei a ajuns și pe meleagurile noastre.

Frații: Dumitru Roșioară, Ilie Lungu și Guinea Alecu au pus bazele comunității Băneasa, Jud. Teleorman.

La început era o mică grupă, ai cărei membri, în perioada 1942-1944, au fost arestați și trimiși din post în post până la București, pentru simplul fapt că erau creștini Adventiști de Ziua a Șaptea.

În anul 1950, a fost organizată comunitatea Băneasa cu 20 de

membri. Din nefericire, prin anul 1952, curentul reformist sau dezbinător a reușit să prindă în mrejele lui pe mulți.

Frații Ilie Lungu și Stan Guinea au pus bazele noii comunități Băneasa. În 1991, frații s-au hotărât să construiască o Casă de Rugăciune în Băneasa. Fratele Ion Roșioară, fiul fratelui Dumitru Roșioară, care după 1989 L-a primit pe Mântuitorul, a pus la dispoziția comunității un teren pe care 22 de frați au construit, spre slava lui Dumnezeu, Casa de Rugăciune a comunității. În Sabatul din 5 iunie 1993, a avut loc inaugurarea

Casei de Rugăciune, la care a fost prezent fr. Peicu Virgil, președintele Conferinței Oltenia. La inaugurare a luat parte și Dl. Boza Petre, primarul comunei, care a rămas impresionat de lucrarea făcută.

În 1991, când ne-am despărțit de Comunitatea Salcia, erau 22 de membri. Acum, spre slava lui Dumnezeu, 43 de membri formează comunitatea adventistă din Băneasa, jud. Teleorman, Conferința Oltenia.

Prezbiter,
Prună M. Stan

1 - 9 octombrie 1993

SĂPTĂMÂNA SĂNĂTĂȚII

Reforma sănătății este o parte vitală a vieții de creștin. Înțelegerea corectă, aplicarea într-un spirit de ascultare și credință, promovarea cu iubire și înțelepciune a principiilor de viață sănătoasă merită timp, studiu și rugăciune, pentru că roadele făgăduite și chiar gustate într-o oarecare măsură sunt atât de bune.

Suntem invitați ca vreme de o săptămână în viața comunităților, în activitățile de tineret, Școală de Sabat și diaconie să ne concentrăm interesul asupra luminii transmise în mod providențial cu privire la sănătate. De asemenea, în cadrul atât de potrivit al familiei, să studiem și să dezbaterem modul în care Domnul ne conduce spre sănătate și vindecare.

Deoarece cartea fundamentală în domeniul sănătății, „Divina Vindecare”, a ajuns acum în număr suficient în comunități și familii, să o folosim din plin.

În comunități, comitetul (împreună cu secretarul pentru Sănătate și Temperanță, dacă a fost ales) să facă planul pentru ca cel puțin un serviciu divin din cele două Sabate să fie dedicat acestei teme.

Pentru primul Sabat, sugerez capitolul intitulat „Igiena generală” (pag. 193-197). Indicațiile din acest capitol sunt simple, elementare, dar nu rareori neglijate. Prezentarea să conducă spre schimbările practice necesare în comunitate, unde asigurarea aerului curat, a apei curate și curățenia grupului sanitar sunt prea adesea mult sub cerințe. Vorbitorul poate încuraja la o dezbatere pe grupe mici, cu prezentarea concluziilor practice. Să fie alcătuit un plan, aplicat chiar duminică dimineața, pentru îmbunătățirea acestor aspecte. Fierul trebuie bătut cât este cald. Familiile să

fie încurajate să examineze critic situația lor în aceste privințe și să acționeze spre reformă.

Fără cheltuieli mari, igiena „produce” mai multă sănătate decât spitalele și izgonește mai multe boli decât medicamentele.

Pentru al doilea Sabat, recomand capitolul intitulat „Îngrijirea minții” (pag. 173-185). Nu puțini suferinzi, chiar dintre noi, sunt nesiguri cu privire la căi corecte și false de vindecare. Acest capitol oferă criterii temeinice pentru a exercita discernământ, în special în subtitlul „Stăpânirea minții unuia asupra minții altuia”.

În primul alineat de la pag. 176, ni se recomandă o atitudine cinstită și curajoasă față de cei bolnavi. Iată un posibil subiect de discuție: Cum să găsim echilibrul între protecție delicată și sinceritate?

Faceți o colecție a pasajelor care transmit mângâiere și curaj celor care sunt tulburați din cauza propriilor gânduri și frământări, pe care unora nu le pot stăpâni. Invitați-i pe copiii și juniorii să scrie pe foi mici de carton și să fie plasate în căminurile noastre.

Dezvoltați subiectul grijii duioase a lui Dumnezeu față de cei care trec prin tulburări mintale. Cum

ar trebui să acționeze familia și comunitatea ca să reprezinte caracterul lui Dumnezeu și să favorizeze vindecarea adevărată, nu perpetuarea unei dependențe bolnăvicioase?

Luau-vă timp să cântați mai mult cu ocazia aceluia serviciu divin.

Pentru familii sau grupe de tineri care doresc să se adune în cursul săptămânii, se vor alege capitolele cele mai potrivite cu nevoile actuale. Iată o sugestie de selecție:

Duminică: Folosirea mijloacelor de vindecare
Luni: În atingere cu natura
Marți: Dietă și sănătate
Miercuri: Carnea ca aliment și extreme în dietă
Joi: Învățând și vindecând

În perioada 8-10 octombrie, se va desfășura la Cluj-Napoca Congresul Medicilor Adventiști, deci la sfârșitul săptămânii sănătății. Rugăciunile tuturor sunt dorite și necesare!

Adrian Bocăneanu

Departamentul Sănătate.

POȘTA

REDAȚIEI

● I. ACSINTE, COMUNITATEA BUHUȘI, CONF. MOLDOVA, ne scrie:

„Ca răspuns la întrebările puse de dvs. în numărul pe iunie a.c., aș dori să vă spun următoarele:

- Despre predicile lui William Miller s-a spus că ele au produs o redeșteptare în toate bisericile protestante... De astfel de predici avem nevoie astăzi. Predici pătrunse de puterea Duhului Sfânt. De o astfel de hrană spirituală avem nevoie. O astfel de trezire ar face să dispară dintre noi spiritul lumesc, dorința de a ne hrăni cu ceea ce lumea ne oferă în fiecare zi și seară de seară. Am dori mult să ne eliberăm de această atmosferă laodiceană. Dorim să fim pregătiți pentru revenirea Domnului Hristos, care este la uși” (Apoc.10; Ez.3,3; Dan.12,1.10; Zah.10,1; Evr.2,4 u.p.).

● ELENA POPA, NĂVODARI. Am primit scrisoarea dvs., pentru care vă mulțumim. A greși este omenește. Ne străduim să nu persistăm în astfel de greșeli.

Sper că începând cu luna iulie revista noastră a apărut la zi și sper că ați primit-o la timp. Sunt unele întrebări sau probleme care îi frământă pe mulți și trebuie să fie prezentate mai în amănunt. Altele pot primi răspuns în câteva rânduri, așa cum spuneți în scrisoarea dvs.

Pentru o pagină care să se adreseze celor mai mici, încercăm să răspundem la aceasta chiar din acest număr, deși departamentul tineretului are o revistă, „Încotro?”, care poate că ar trebui să facă acest lucru. Așa cum ați constatat în ultimele numere, am deschis paginile noastre experiențelor deosebite cu Dumnezeu.

Cred că și alte sugestii ale dvs. au fost ascultate în ultimele numere. Vă rog să ne mai scrieți.

● O TÂNĂRĂ DIN GALAȚI ni se destăinuie:

„Aș vrea atât de mult să plec hrănită spiritual după fiecare serviciu divin, dar... nu este așa.

Unde sunt subiectele, soliile acelea tari, menite să ne trezească din amorțeala spirituală în care ne găsim?

Unde este acea convingere și credință ce trebuie să se reverse de pe buzele celor de la amvon? Cel ce vorbește și are o solie din partea lui Dumnezeu ar trebui s-o prezinte cu tărie, fermitate și convingere. Avem nevoie de trezire”.

In vara anului 1951, am fost scoși afară, la munca câmpului. Militarii care ne păzeau aveau încredere în noi că nu vom încerca să fugim. Din nefericire, deși aș fi vrut să rămân la munca câmpului, am făcut un abces la mâna dreaptă, de la mânerul coasei, care s-a făcut atât de mare încât am fost nevoit să fiu internat la infirmeria penitenciarului. Aici am fost tratat de un medic de origine rusă, un om cumsecade, care ne încuraja, spunându-ne: „Să fiți demni, demni de numele pe care îl purtați”. Prin el am putut să scriem familiilor noastre.

Cât am stat în infirmerie, a venit un nou deținut. Era un om deosebit, aparte. Avea o prestață nedisimulată și era foarte atent la cele ce se întâm-

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN PENITENCIARUL DE LA ARAD - (2)

plau în jurul său.

Seara, eu continuam să țin lecturi biblice, vorbind despre Dumnezeu și despre iubirea Lui răscumpărătoare. Mulți dintre aceștia își recunoșteau vinovăția, întrebându-se dacă mai este speranță și pentru unii ca ei.

„Eu am omorât un om, am luat viața unui om. Mai pot fi oare iertat?”

„Eu am furat, am tâlhărit, cum să mă mai primească Dumnezeu?”

I-am încurajat, spunându-le că Domnul Vieții, Isus Hristos, a acordat iertarea Sa tâlharului de pe cruce, vameșilor și desfrânatelor, spunându-le:

„Du-te și să nu mai păcătuiești.” Vedeam cum în ochii acestora apăreau licăriri de speranțe. Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe inimile acestor oameni.

Într-o seară, după ce am terminat lectura biblică, deținutul cel nou venit m-a luat deoparte și mi-a spus să nu mai vorbesc despre Dumnezeu. Ba chiar a

trecut la amenințări. Mi-a spus că el este secretar de partid. Că se află acolo numai pentru o anchetă, dar că va ieși din închisoare în curând.

I-am spus liniștit că, dacă nu-i face plăcere ceea ce le spun eu acestor oameni deșolați, care au nevoie de Dumnezeu, așa cum am eu nevoie și cum are și dânsul, să nu mai asculte. Dar eu nu pot să nu vorbesc celor ce, nu numai că vor să mă asculte, dar chiar au nevoie.

Chiar în noaptea aceea, omul meu - secretarul de partid - a avut o oriză puternică de rinichi. El suferea și de prostată.

Atunci el a văzut că, după ce se făcu liniște și ceilalți dormeau, eu am îngenuncheat și mă rugam lângă patul meu.

A doua noapte a fost o noapte de groază. Deținutul urla îngrozitor de durere și asta aproape toată noaptea. Spre dimineață s-a produs minunea. „Secretarul de partid” era în genunchi lângă patul său și se ruga...lui Dumnezeu.

Dimineața a venit la mine, și-a cerut scuze și m-a rugat să-i vorbesc despre Dumnezeu. Asculta cu mult interes. Am vorbit mult, l-am încurajat și el s-a hotărât să-L caute pe Dumnezeu.

La încheiere, m-a întrebat de ce am făcut abcesul la mână, ce s-a întâmplat?

Bucuros, dar și uimit de căile lui Dumnezeu, i-am spus că mi s-a inflammat mâna de la un abces, ca să fiu „lângă dumnezevoastră - un ateu - să vă ajut să-L cunoașteți pe Dumnezeu, după cum dumnezevoastră ați ajuns aici...tocmai ca să aveți ocazia să-L cunoașteți pe Domnul și Mântuitorul nostru. Dumnezeu a văzut că în sufletul dumnezevoastră este ceva deosebit și că „nu sunteți departe de Împărăția Cerului”.

L-am lăudat pe Dumnezeu și l-am mulțumit pentru că mă găseam acolo.

DANE PETRE

Comunitatea POPA-TATU